

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Κυριακή ΙΑ΄ Λουκά (Των Προπατόρων)
(15 Δεκεμβρίου)

Αγαπητοί μου,

Σήμερα γιορτάζουμε τους αγίους Προπάτορες, οι περισσότεροι από τους οποίους ανήκαν στο γένος των Εβραίων. Τους εορτάζουμε όπως σημειώνει ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, για να μάθουν όλοι ότι οι Ιουδαίοι δεν αποκηρύχθηκαν άδικα, ούτε πάλι οι εθνικοί υιοθετήθηκαν παράλογα και ανάξια από τον Θεό, που πραγματοποιεί και ρυθμίζει τα πάντα με την σοφία Του. Έτσι λοιπόν όπως ακριβώς από όλους τους προσκεκλημένους εθνικούς, συγκαταλέγονται στους συγγενείς του Θεού, μόνο όσοι υπακούουν σ' Εκείνον, έτσι και από το γένος του Ισραήλ και όλοι όσοι προήλθαν από τον Αδάμ, παρότι είναι ολόκληρο πλήθος, αληθινοί ισραηλίτες είναι μόνο όσοι από αυτούς έζησαν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Αυτοί μόνο είναι αληθινοί πατέρες και προπάτορες, πρώτον, Εκείνης που γέννησε παρθενικά κατά σάρκα τον Κύριο μας Ιησού Χριστό, και έπειτα δια του Χριστού όλοι εμείς.

Όλοι αυτοί οι άγιοι Προπάτορες εορτάζονται σήμερα και είναι μέρος του πληρώματος των Αγίων. «Εν γάρ Χριστώ Ιησού ουκ έστι παλαιός, ου νέος, ούχ Έλλην, ούκ Ιουδαίος, Βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ελεύθερος, αλλά τα πάντα εν πάσι Χριστός», (Γαλ. Γ΄ 28, Κολας. γ΄ 11) και «ουχ ο εν τω κρυπτώ Ιουδαίος, ουδέ η εν τω φανερώ περιτομή, αλλ' ο εν τω κρυπτώ Ιουδαίος και περιτομή καρδιάς εν πνεύματι, ου γράμματι», (Ρωμ. β΄ 28-29). Αυτή την περιτομή για τη οποία γίνεται λόγος εδώ, την έχουν όλοι όσοι ευαρέστησαν στον Θεό και με αυτή έχουν γίνει όλοι ένα, παλαιοί και νέοι. Και οι πριν το νόμο, και οι μέσα από τον νόμο αλλά και οι μετά τον νόμο, όλοι όσοι πολιτεύθηκαν θεάρεστα με το ευαγγέλιο του Χριστού.

Ποιοι είναι λοιπόν οι υιοί της Βασιλείας που τελικά δεν απολαμβάνουν την Βασιλεία αλλά εκβάλλονται έξω; Είναι εκείνοι που έχουν μεν την ομολογία της πίστεως, στα λόγια, με τα έργα τους όμως αρνούνται τον Θεό και θεωρούνται ακόμη και βδελικτοί ως απειθείς και αδόκιμοι για κάθε αγαθό έργο. Διότι δεν αρκεί μια πίστη εξωτερική

αλλά η πίστη που φανερώνεται με τα έργα και μαρτυρεί τον Θεό μέσα μας.

Υπάρχουν δυστυχώς πολλά λανθασμένα είδη πίστεως. Για παράδειγμα, πολλοί αρκούνται στην ομολογία μιας βασικά αόριστης και παράλογης πίστης. Ισχυρίζονται ότι είναι αρκετό να πιστεύουν στην ύπαρξη του Θεού, χωρίς να είναι απαραίτητο να πηγαίνουν στην εκκλησία. Αλλά ο απόστολος Ιάκωβος βεβαιώνει ότι η στάση του είδους αυτού συναντάται ακόμη και μεταξύ των δαιμονίων: «Εσύ πιστεύεις ότι ο Θεός εις εστι, καλώς ποιείς, και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίσσουν», (Ιακ. 2,19). Υπάρχει δηλαδή ένα δαιμονικό είδος πίστεως, που δεν οδηγεί στη σωτηρία, διότι δεν περιέχει αγάπη. Είναι σκέτη πεποίθηση, ψυχρή διανοητική και νεκρή.

Αλλά εμείς προσβλέπουμε με πόθο στην πίστη που σώζει, και η πίστη αυτή, όπως εξηγεί ο απόστολος Παύλος, «ενεργείται δι' αγάπης», (Γαλ. 5,6) και μας τοποθετεί σε ζωντανή και ζωηφόρο σχέση με τον Θεό. Οφείλουμε να είμαστε αποφασισμένοι: ή να ζήσουμε σύμφωνα με την πίστη μας ή να πεθάνουμε. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην Αποκάλυψη γράφει ότι δεν πρέπει να επιτρέψουμε στους εαυτούς μας ολιγωρία και χλιαρότητα μέσα στην ψευδοασφάλεια οποιασδήποτε μέτριας καταστάσεως.

Υπάρχουν πολλοί που υποστηρίζουν ότι ο πόθος μας για πίστη είναι απλώς σύμπτωμα. Θεωρούν ότι προηγείται η ψυχολογική κατάσταση του φόβου και ότι οι απόπειρές μας να υπερβούμε τον φόβο συνιστούν στην ουσία ένα είδος ευσεβούς πόθου, τον οποίο αποκαλούμε πίστη. Η πίστη για όλους αυτούς είναι αποτέλεσμα του φόβου. Για μάς όμως ισχύει ακριβώς το αντίθετο: ο φόβος απορρέει από την πίστη. Η πίστη είναι κατάσταση που προηγείται και γεννά το υγιή και ευεργετικό φόβο του Θεού. Μόλις αφυπνισθούμε από την ζωντανή ύπαρξη του Θεού, αγωνιζόμαστε να πιστέψουμε στον Θεό, όπως Εκείνος θέλει να πιστεύουμε σε Αυτόν, με τη συναίσθηση ότι, «εάν μη πιστεύσητε ότι εγώ είμι (ο Ων), αποθανείσθε εν ταις αμαρτίαις υμών», (Ιωάν. 8,24).

Έχοντας αυτή την πεποίθηση, αρνούμαστε ότι είναι κενή έννοια ή μορφή αυταπάτης, και στοχεύουμε στην απόκτηση της αληθινής πίστης, που σημαίνει να προσεγγίσουμε τον Κύριο και να εισδύσουμε βαθιά στη ζωή του Θεού, ώστε να μαθητεύσουμε στα μυστήριά Του, και ακόμη να γίνουμε συμμέτοχοι και συνεχιστές του δέντρου των αγίων Προπατόρων.